

schilders van de partij. Ik in mijn schik, met artiesten te fuiven! — Ik weet ook nog heel goed, wat ik toen van die allegorische juffrouwen dacht. 'k Bekeek ze met platonischen eerbied, als iets ongewoons. Ze hoorden tot een soort van kunst, die ik had hooren vertellen, dat we in ons land *misten*. Dat was nu wat ze in het buitenland konden, te Parijs, Brussel, Antwerpen, wat je dààr leerde maken — en wat onze Hagenaars toch maar niet konden!

Libelluae (aquarel)

eigendom van Mevr. M. de Gijsselaar—Van Assendelft de Koninck te Amsterdam.

mogelijk maakte, dat hij in stee van op te gaan in een ambacht, het kunst-
onderwijs mocht genieten, is Prof. Allebé, de werklust aanmoedigende, talent
vermoedende, met zijn voortreffelijk onderwijs een degelijken grond leggende
meester, tevens de met bijna verlegen kieschheid beschermende vriend geweest,
streng onderwijzer, tactvol voogd, met jaloersche zorg den leerling leidend,
met een liefdevolle toewijding als vróuwen kunnen geven, den jongen man
voorthelpend, hem verrassend met „toevallige” werkjes waar iets aan te ver-

Figuur! teekenen!....

Maar er was nu kans, dat men dat ook hier zou gáán kunnen. Men begon te begrijpen wat noodig was — en dan volgden verhalen van buitenslandsch ateliersgeduld, van jaren-, jarenlang teekenen.. En één naam keerde telkens terug: Allebé.

Haverman noemt dien naam nóg vaak. Wil men hem op sympathieken toon over anderen aan het praten krijgen, men trachte het gesprek op dezen meester te brengen. Maar hóéveel heeft de leerling hem ook te danken! In Haverman's moeilijke leerjaren, toen

slechts een buitengewone energie het